

foreliggende Tilfælde vistnok et af dem, hvor en fri Underhandling allerbedst kan føre til det ønskede Maal. Byerne selv ville vistnok meget nøie vide, hvad Offer det kan betale sig for dem at bringe for at faae Visshed for, at de vedblive at være Garnisonssteder, indtil de ved en Lovbestemmelse ophøre at være det. Der er forøvrigt slet ikke Tale om store Offre; det er slet ikke sandsynligt, at det skulde blive Tale om at bringe store Offre, men der er visse Ting, som nu savnes i de forskjellige Garnisoner, og som Communerne nu ikke troste sig til at tilvejebringe, fordi der er denne Usikkerhed tilstede med Hensyn til, om de for Fremtiden beholde Garnison eller ikke. Det er denne Usikkerhed, som det er ønskeligt, at Communerne kunne faae, og den vil dette Lovforslaags Vedtagelse give dem. Der vil derved gives dem Sikkerhed for, at, naar Garnisonsstederne engang ere bestemte ved kongelig Anordning, saa kunne de ikke mere forandres uden ved Lov. Der er særligt i Lovforslaget taget Hensyn til, at Bestemmelsen ikke skulde træffes alene af Krigsministeriet, men at den skulde tages af den samlede Regering og fastlægges ved kongelig Anordning. Tanken har været den, at Sagen skulde foredrages i Statsraadet og altsaa derved sikkes en mangesidig Drostelse; men navnlig er det her forudsat, at Indenrigsministeren, som er Communerne's Børge, giver sit Samtykke dertil. Jeg troer, at man, naar Lovforslaget bliver vedtaget, derved vil naae at faae bestemt visse Garnisonssteder, som nu henstaae ubestemte; det vil epnaaes, at Communerne faae den Sikkerhed, som de sætte megen Pris paa, og for hvilke de ere villige til at bringe Offre, og paa den anden Side ville de paagældende Afdelinger af Hæren epnaae, at Garnisonsstederne have det Materiale og frembyde de Necessarier, der bør være tilstede, for at Tropperne kunne finde Sted paa en hensigtsvarende Maade. Naar der er henviist til Hærlovens Revision som den Tid, paa hvilken man burde søge Garnisonsstederne bestemte ved Lov, saa troer jeg allerede nu at turde udtale, at ligesaa vist som man, da Hærloven var under Forhandling, ikke trostede sig til at søge indført en Bestemmelse, hvorved alle Garnisonssteder

bleve fastsatte, ligesaa lidt vil man troste sig til at gjøre det, naar Revisionen af Hærloven foreligger, og det saameget mindre, som Garnisonsbestemmelser netop er Noget, som bør støtte sig til en Hærlov, som er vedtagen. Alle de Underhandlinger, som bør gaae forud for Bestemmelsen af Garnisonsstederne, bør støtte sig til noget Bestemt; men i det Dieblit man skulde underhandle med Communerne og sige: hvilke Offre ville I bringe lige overfor en Tilstand, som er aldeles ubestemt, lige overfor en Hærlov, der ikke eksisterer; — thi den reviderede Hærlov eksisterer jo ikke — saa troer jeg, at man vilde blive modtagen med den ganske bestemte Erklæring: det kunne vi slet ikke indlade os paa; vi maae virkelig først vide, hvilken Garnison vi kunne vente, hvor lang Tid i Aaret og i hvilken Tidsperiode der vil være en vis Styrke tilstede, inden vi kunne indlade os paa at bringe nogetsemhelst Offer for at faae vor Commune udpeget eller fastsat som Garnisonssted. Den Bestemmelse, der findes i Hærloven om en Revision, troer jeg, at man vil faae megen Anledning til at fortryde, dersom den virkelig fuldstændig skulde standse Uførelsen af den Bygning, der skal begrændes paa Hærloven. Hærloven kan og bør revideres, men jeg føler mig overbevist om, at den ikke vil blive forandret i sine væsentlige Bestemmelser. Det kan ikke være Hensigten, det kan ikke paa nogen Maade være ønskeligt, at en saa indgribende Lov som Hærloven skulde efter en saa kort Tids Aertøb undergaae væsentlige Forandringer; man vilde derved tabe dens gode Krugter, og man vilde dog beholde det Trykkuende, den kunde have ved sig. Den ærede 6te Landskingsmand for 6te Kredss (W. Petersen) meente, at man nøie burde vide, inden man kunde indlade sig paa Noget, hvormeget Krigsministeriet vilde forlange; men det er jo heller ikke forudsat her, at Communerne paa nogen Maade med luffede Dine skulle gaae til at afflutte en saadan Overenskomst. Man er her ved Forhandlingerne idag allfor meget gaaet ud fra, at hele Forbøden, hele Herredømmet over Situationen skulde være paa Statens Side. Det er den paa ingen Maade, det ligger fuldkommen frit